

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci navrhovatele: **J. B.**, o návrhu ze dne 7. 11. 2016, aby Nejvyšší správní soud vydal rozsudek, ve kterém zruší usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2016, sp. zn. II. ÚS 1701/16, a současně zahájil kárné řízení s JUDr. Ludvíkem Davidem, CSc., soudcem Ústavního soudu,

t a k t o :

I. Návrh **se odmítá.**

II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Dne 8. 11. 2016 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání navrhovatele, označené jako „Kasační stížnost proti usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1701/16 ze dne 21. 10. 2016“. V tomto podání se navrhuje, aby Nejvyšší správní soud „vydal rozsudek, ve kterém zruší usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2016 sp. zn. II. ÚS 1701/16 a současně zahájil kárné řízení s JUDr. Ludvíkem Davidem, CSc., soudcem Ústavního soudu.“ Napadeným usnesením odmítl Ústavní soud ústavní stížnost navrhovatele z důvodu nesplnění podmínek řízení v podobě zastoupení navrhovatele advokátem.

Dle ustanovení § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále jen „s. ř. s.“) je kasační stížnost „opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.“

Pravomoc soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví upravuje ustanovení § 4 odst. 1 s. ř. s. tak, že soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“), ochraně proti

nečinnosti správního orgánu, ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a kompetenčních žalobách. Dále pak dle § 4 odst. 2 téhož zákona ve správním soudnictví soudy rozhodují ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda, ve věcech politických stran a politických hnutí, a o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem.

Z uvedeného vyplývá, že shora označený návrh nemůže být kasační stížností, neboť nesměřuje proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, nýbrž proti rozhodnutí Ústavního soudu. Navrhovatel se svým podáním zejména domáhá přezkoumání a zrušení napadeného usnesení, nicméně soudní řád správní neumožňuje žádnému soudu v rámci soudní pravomoci správní přezkoumat rozhodnutí Ústavního soudu. Správní soudnictví nepředstavuje další opravný prostředek vůči rozhodnutím Ústavního soudu. Z tohoto důvodu pak v řízení, jež bylo tímto návrhem zahájeno, absentuje procesní podmínka soudní pravomoci. K jinému než obdobnému závěru stran soudní pravomoci pak nelze dospět ani v ohledu zbývajících částí návrhu; podávání a projednávání kárných žalob směřujících proti soudcům Ústavního soudu nenáleží do pravomoci správních soudů.

Dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl, nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Nedostatek soudní pravomoci jakožto obecné podmínky kteréhokoli soudního řízení správního je nedostatkem neodstranitelným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2009, č. j. 5 As 19/2009 – 48). Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než na základě ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. shora označený návrh odmítnout.

Jelikož Nejvyšší správní soud shledal neodstranitelný nedostatek podmínky řízení jakožto důvod pro odmítnutí návrhu, nerozhodoval již o návrhu na ustanovení zástupce ani o žádosti navrhovatele o osvobození od soudních poplatků.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť návrh byl odmítnut.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu